

РАЗГОВОРЪ СЪ СЕБЕ СИ

Другарю авторе, тегли си саиомритима! —
за римитъ безмелни на блѣдия животъ,
на сивия ти день за глупавата ритмика,
за твоя лошо почнатъ жизненъ сивзодъ.

На тебе ме е ядъ! Бихъ искалъ да се псувамъ,
така, безъ образи, направо, както знамъ, —
не сдържа ме безкрайно да умувамъ,
за да ти кажа въ стихъ, че ти за менъ си срамъ.

И жалъ ми е за тебъ! Нали съсъ тебъ едно сме?
Защо грѣшинъ? Кажи! Не казвай, — знамъ добре!
Но утре, като дойдатъ тѣли победоносни,
ще те намѣря скритъ въвъ нѣкой краенъ редъ.

Мѣстото ти е тамъ! Въвъ мислитъ си примѣръ
за хората, и редникъ не би билъ ти добъръ.
Срѣдъ върховетъ скритъ ще си като долина,
която въвъ сѣня си се вижда само върхъ.

Тѣй както момъкъ младъ, тепърва стихъ записалъ
до своята любима, намръщено седи
и безъ да вижда самъ, въвъ римитъ улесанъ,
възпѣва не лика ѱ, а пролѣтнитъ дни,

така и ти, увлѣченъ въвъ малкитъ си грими
живѣешъ не борба, а ижтенъ блѣдъ животъ.
А днитъ се редятъ. Дъждътъ стъклата бляме,
въвъ жегата си и мръзне онущениятъ следъ.